

Cartes

Napoleó-Mas:

El nostre Napoleó

de Notting Hill

Pere Brunsó Ayats. Professor.

Banyoles.

El president Mas, tot recordant (TV3, /10/2012) que no hi ha precedents a Europa d'un Estat que experimenti un desmembrament intern, va deixar anar: "Tot això ja es veurà". Posa la pell de gallina pensar que els assessors del president en Dret constitucional, en Dret comunitari i en Dret internacional li hagin aconsellat: "President, endavant. Tot això ja es veurà. Ni tan sols cal plantejar-se quedar fora de la Unió Europea". La fermesa i l'obstinació del president fan pensar que tant el president dels Estats Units, com els presidents del Consell, de la Comissió i del Parlament europeus, així com la cancellera d'Alemanya no han deixat d'animar-lo: "Endavant, Artur".

Molts catalans ja coneixen la simpàtica història "El Napoleó de Notting Hill", de l'escriptor anglès G.K.Chesterton, gran admirador de Catalunya. Un home somnia convertir el petit llogarret on viu, el barri londinenc de Notting Hill, en un Estat independent que deixarà meravellat al món. Es proclama líder del barri, fa la guerra contra Londres, però finalment és vençut i el barri-nació destruït. Però ell no té cap remordiment. En el seu últim discurs proclama: "Notting Hill és una nació creada a si mateixa. I perquè és una nació pot destruir-se a si mateixa". Els ciutadans tenen la llibertat de decidir el seu propi destí, i si decideixen destruir-se ho faran, com el barri-nació de Notting Hill.

Agraïment

des de Blanes

Olalla Rodríguez Morán. Blanes.

Faig aquest escrit per mostrar el meu agraïment a tots els que em van ajudar el dia 5 de setembre, quan vaig estar en perill d'ofegar-me a la platja. El meu agraïment a les persones que em van treure de l'aigua, al Departament de Protecció Civil, a la Policia Local, al Servei d'Ambulàncies, al personal de l'Hospital Comarcal de Blanes i a tots els que van estar al meu costat durant aquests difícils moments.

També vull agrair totes les trucades i mostres de suport que he rebut des de llavors. Gràcies per tot.

Mutis a la gàbia

i a no dir res

ÀNGELA FERRER I MATÓ. girona.

Aquesta expressió era emprada pels estudiants quan sabíem que n'havíem fet una de grossa i tots en teníem una mica la culpa, llavors callàvem com si l'assumpte no fos cosa nostra encara que sí que ho fos. Reflexionant sobre els moments actuals, vaig pensar: Qui té gairebé tota la culpa, per no dir tota, de la gran crisi a Catalunya? Resposta: el Tripartit. I és quan vaig pensar: No tenen res a dir ni el senyor Carod, ni el senyor Saura, ni el senyor Montilla, entre altres implicats? I de seguida vaig pensar en la "lleï del silenci" estudiantil, que aplicàvem quan ens sentíem culpables. Ara ells, panxacontents, tenen un supersou, cap problema i a viure que són dos dies. Només desitjo que els quedi una mica de consciència i de vergonya i encara que sigui d'amagatotis entonin el "mea culpa". I per descomptat desitjaria que passessin les estretors que molts catalans sofreixen pel seu mal govern, avarícia i "major glòria" personal. És utòpic, ho sé, però m'agradaria tant!

Alicia Sánchez-Camacho al "país

de les ruptures"

JOAN VILA ROIG. PALAU-SAVERDERA.

Els passats 25 i 26 de setembre, en les seves intervencions al Ple del Parlament de Catalunya, vostè va insistir que el procés electoral aprovat al Parlament portaria a la ruptura. Però aquest procés electoral s'ha iniciat gràcies al cop de porta del Sr. Rajoy al Sr. Mas, president de Catalunya i de tots els catalans. I després que el Sr. Rajoy ni tan sols es dignés a comparèixer davant la premsa, feina que, per omissió, va delegar en vostè, que va caure en el parany de fer una feina que no li tocava.

Com pot ser que una diputada al Parlament de Catalunya atïï el fantasma de la ruptura? S'ha adonat que, per més que al nostre Parlament es definís com a catalana i espanyola, quan va donar la cara per Rajoy únicament va mostrar el seu tarannà rupturista i centralista? Què en pensa la meitat catalana de la seva persona? Pensi que els catalans creiem més en el diàleg que en la ruptura i en l'odi. I no tan sols els nats aquí, sinó molts de nouvinguts en èpoques diverses, ciutadans que no van ser mai segrestats, en contra del que feien pensar les paraules desafortunades de l'expresident extremeny Fernández Vara. Ell es va veure obligat a reconèixer l'error i a demanar disculpes un cop vist que no es pot jugar amb els sentiments de les persones ni fer-ne demagògia.

Molts immigrants -i no cal dir descendents- se senten avui dia ben catalans, sense que això els hagi hagut de suposar renunciar als seus orígens: creuen en la convivència, no en l'odi i la ruptura.

Vostè s'ha adjudicat un paper molt trist: el d'abanderada del rupturisme que diu voler combatre. Com s'ho farà per fer conviure la seva meitat catalana amb el seu espanyolisme rupturista? Els catalans estem pel diàleg, la convivència i el respecte, però no podem combregar amb un centralisme que ens vol esclavitzats.

Cap somni
és impossible

Lluís vilà fernández. la bisbal.

El deixeble va preguntar al mestre: quina serà la lliçó d'avui, gran mestre? Acompanya'm, anirem junts tot passejant en direcció al llac. Arribaren al llac i es van endinsar a l'aigua ficant-se tots dos amb l'aigua a mitja cintura. El mestre, agafant el seu deixeble pel clatell, el va submergir de caps a l'aigua fins que va perdre gairebé la respiració. Així que el mestre ho va creure oportú el va deixar sortir de l'aigua perquè el deixeble pogués inspirar aire per ser enfonsat de nou. Aquesta operació es va repetir diverses vegades.

En acabar, el mestre va preguntar al deixeble: De tots els teus grans desitjos, quin és el desig més gran que anhelaves quan eres sota l'aigua? Poder respirar, mestre! La lliçó que has d'aprendre d'avui és que tot allò que vulguis que es faci realitat ho has de desitjar de la mateixa manera com quan desitjaves respirar quan el teu cap era sota l'aigua, si així ho fas, cap somni és impossible...

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/10/05/cartes/584645.html?utm_source=rss